

საქმე N1-----

**თბილისის საქალაქო სასამართლო
გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი
საქართველოს სახელით**

31
თბილისი

დეკემბერი 2018

წელი

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის
კოლეგია

**მოსამართლე - გიორგი ებანოიძე
სხდომის მდივანი - თეონა აბულაძე**

ბრალდების მხარე:

პროკურორები - ი-----

დაცვის მხარე:

გ----- - თ----- დაბადებული 1----- მცხოვრები:-----

ადვოკატები -----

კვალიფიკაცია: საქართველოს სსკ-ის 239-ე მუხლის 1-ლი ნაწილი, მე-2
ნაწილის „ა“ პუნქტი და მე-3 ნაწილი - ხულიგნობა, ე.ი. ქმედება, რომელიც
უხეშად არღვევს საზოგადოებრივ წესრიგს და გამოხატავს
საზოგადოებისადმი აშკარა უპატივცემულობას, ჩადენილი ძალადობით,
ცეცხლსასროლი იარაღის გამოყენებით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის
მიერ,

სხდომის სახე - ღია

აღწერილობით - სამოტივაციო ნაწილი:

წარდგენილი ბრალდების არსი:

2-----, დაახლოებით 0--- საათზე, თ----- გ-----
--- პირებთან ერთად, მივიდა დ-----
----- საცხოვრებელ ს-----, სადაც სიტყვიერი
შეურაცხყოფა მიაყენეს ჯ----- ო-----, ხოლო საამისოდ ს-----

----- და მათ დასახმარებლად ეზოში შესულ, მეზობლად
მ----- პირების
ხულიგნურმა ქმედებამ გამოიწვია მოსახლეობის შეკრება, რომლებსაც
მათ, ასევე მიაყენეს სიტყვიერი შეურაცხყოფა, ქვების სროლითა და გ-----
----- პირის მიერ იარაღიდან რამდენიმე გასროლით,
ცდილობდნენ----- სახლის მიმდებარე ტერიტორიიდან მათ
გაძევებას. აღნიშნული ქმედება გაგრძელდა დაახლოებით 3-----, რითაც
უბეშად დაირღვა საზოგადოებრივი წესრიგი და გამოიხატა
საზოგადოებისადმი აშკარა უპატივცემულობა.

სასამართლომ დაადგინა:

სასამართლო აღნიშნავს, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილ და
სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეულ მტკიცებულებათა ერთობლიობით
უტყუარად ვერ დადასტურდა თ----- მიერ ხულიგნობის ჩადენის
ფაქტი.

მტკიცებულებათა ერთობლიობა:

დაზარალებულმა ჯ----- სასამართლო სხდომაზე დაკითხვისას
განმარტა, რომ ა----- ც----- შ----- საკუთარ მრავალსულიან
ოჯახთან ერთად დასახლდა წ-----. 1-----
----- ოროთახიანი შ----- მისცა. გაწმინდეს მ--- და
მასთან მდგარი შ----- და დასახლდა. შემთხვევებზე დაახლოებით 2-----
- ადრე, მის ოჯახში პირველად გამოჩნდა თ----- რომელმაც
განაცხადა, რომ მათი საცხოვრებელი ფართი ეკუთვნოდა მას და ის უნდა
დაეტოვებინათ. სიტუაციაში გასარკვევად მივიდა გ-----, სადაც
უთხრეს, რომ თ----- იყო მ----- და მასზე ბევრად იყო
დამოკიდებული ნ----- საკითხი. გარკვეული დროის შ----- გამოჩნდნენ მ-----
----- მოგზავნილი პირები, რომლებიც ასევე ეუბნებოდნენ, რომ
ფართი ს----- ეკუთვნოდა და უნდა გაეთავისუფლებინათ. შემდგომ
ს----- მოხდა მისი იძულებითი გამოსახლება და
ტერიტორიას დ----- იცავდნენ. დ----- თავად
უთხრეს, რომ ყველა მოქმედებას თ----- უთანხმებდნენ.
გამოსახლებიდან მეორე დღეს მისი მ----- და შ----- დაბრუნდნენ დ-----
----- და დ-----, სიტუაციის გარკვევამდე, ს-----

ხელმძღვანელობდა, რომელსაც ასევე ეჭირა ხელში ჯოხი თუ ხელკეტი და მათი შ----- გაყვანის ბრძანებას იძლეოდა. ამ დროს გარეთ დ-----, კ----- და წივილ-კივილზე და სროლის ხმაზე შეყრილი მოსახლეობა იყო. მოსაშველებლად მისულ მ-----ებსაც დაერივნენ და დაახლოებით ხ----- დაზიანებები მიაყენეს. დაზიანებები ჰქონდათ მიყენებული მ----- სხვა წევრებსაც. თ-----

წ----- დროს, 2----- მიერ მიცემული ჩვენების თანახმად, თ----- დარბევისას მის ს----- იმყოფებოდა, იგი აქტიურობით გამოირჩეოდა და თავდამსხმელებს ხელმძღვანელობდა.

წ----- დროს, 2----- მიერ მიცემული ჩვენებით ირკვევა, რომ შემთხვევის ღამეს მის ოჯახში შემოჭრილ ო----- მამაკაცს შორის ნამდვილად იყო თ----- მ----- ს-----, რომელიც მას და მ----- წევრებს ხის ხელკეტით უსწორდებოდა. თ----- და სხვა პირებმა მას დაზიანებები მიაყენეს სახის არეში, თავში და მთელს სხულზე.

დაზარალებული ი----- ჩვენებით დგინდება, რომ გ----- მიღებული ნებართვის საფუძველზე, მისმა ოჯახმა საკუთარი ძალებით გაწმინდეს ნ----- ტერიტორია და მასზე დ----- გააშენეს, რომლითაც თავს ირჩენდნენ. მალევე იქვე, რამდენიმე მეტრში მდგარი, „----- შ----- გამოთავისუფლდა და საცხოვრებლად დაიკავეს. ს----- ტერიტორია რომ გ----- ამ მ----- მისაკუთრების ბევრი მსურველი გამოჩნდა. 2----- ზ----- გვიანი ღამე იყო, ქ----- იმყოფებოდა მათთან სტუმრად, შუქი გაითიშა და მოულოდნელად ა----- ნ----- ადამიანი შემოიჭრა ს----- ფაქტობრივად, მძინარეებს, თავს დაესხნენ და დაუწყეს ცემა. ატყდა კივილი, ყვირილი, ხელკეტების რტყმა და ქვების სროლა. ემუქრებოდნენ და აქედან წადითო, ეუბნებოდნენ. თავდამსხმელებმა ხმაურზე საშველად მოსული მ-----ებიც არ დაზოგეს. ესმოდა, როგორ იძლეოდა ბრძანებებს ერთ-ერთი შემოჭრილთაგანი, რომელსაც დანარჩენები „----- ეძახდნენ. დაზარალებულმა აღნიშნა, რომ ამ მ----- მქონე პიროვნებას არ იცნობდა და მოგვიანებით შეიტყო, რომ იგი წ----- მაცხოვრებელი იყო.

დაზარალებული ი----- მიერ წ----- მიცემულ ჩვენებათა თანახმად, 2----- 0----- მამამისთან მივიდა ა----- რომელმაც წარუდგინა ს-----, სადაც აღნიშნული იყო, რომ ჯ----- და

[illegible]

დაზარალებულ მ----- ჩვენებით დგინდება, რომ 2-----
 ----- იმყოფებოდა ს----- - ჯ-----
 ----- . გ----- რა დროსაც, დ----- გ-----

 ----- ახსოვს.

4

დაზარალებულმა ვ-----

----- და მ----- ახსენებდა, ლაპარაკობდნენ, რომ დარბევას თ----- ედგა სათავეში.

მოწმე ლ----- მიერ საქმის სასამართლოს განხილვისას მიცემული ჩვენებით დგინდება, რომ ს----- მ----- ოჯახი ცხოვრობდა მათ მიერ გაწმენდილი ს----- ტერიტორიაზე, შ-----ში, რომელიც არავის ეკუთვნოდა. 2-
----- დაარბიეს და გამოასახლეს დაკავებული შ----- ს----- მთელი სამ-----ო გულშემატკივრობდა, შემთხვევის ღამესაც მათ სახლთან უამრავმა მეზობელმა მოიყარა თავი. თავად ინციდენტის ადგილზე არ გასულა, რადგან ბავშვებს ვერ ტოვებდ-----

მოწმე დ----- სასამართლო სხდომაზე დაკითხვისას განმარტა, რომ ი----- მისი მ----- შემთხვევის დღეს, ღამის საათებში, ი----- საცხოვრებელი სახლის მხრიდან გაიგონა წივილ-კივილი. ახლომახლო მცხოვრებ მ-----ებთან ერთად მაშინვე მათი სახლისკენ გასწია, საიდანაც საშინელი ხმაური ისმოდა, სიბნელეში გაარჩია ნ----- ადამიანები, რომლებმაც გულწასული ი----- გ-----

მოწმე ე----- დაკითხვისას განმარტა, რომ შ-----

მოწმე ზ----- სასამართლო სხდომაზე დაკითხვისას განმარტა, რომ შემთხვევის ღამეს ს----- საცხოვრებელი სახლიდან მოესმათ ხმაური და მაშინვე გამოირთო შუქიც. მთელი კორპუსის მაცხოვრებლები მივიდნენ ადგილზე, სადაც დიდი შეხლა-შემოხლა იყო. დ-----, ხელკეტებით შეიარაღებული, შ----- პირი არბევდა ოჯახს. ეზოს ჭიშკარი დაკეტილი იყო და ვერავინ შედიოდნა. ს----- ო-----

----- მ-----

- ამბობდა, რომ მათი გ-----

მოწმე ტ----- მიერ სასამართლო გამოძიებისას მიცემული ჩვენებით დგინდება, რომ 2----- ი----- თვეში, ზუსტი თარიღი არ ახსოვს, ღამის დაახლოებით 3----- გააღვიძა ხმაურმა, რომელიც ჯ----- სახლიდან მოდიოდა. ბნელოდა. ე-----

მოწმე ქ----- ს-----

მოწმეთა - ტ----- მიერ წ-----
----- მიცემული ჩვენებებით დგინდება 2----- ხელკეტებით შეიარაღებული პირების მიერ ჯ----- და მისი ო-----ს სახლიდან გამოძევებისა და ცემის ფაქტი. შ-----

ს-----

ს-----

ს-----

ბრალდებულმა **თ**----- წარდგენილ ბრალდებაში თავი დამნაშავედ არ ცნო.

წ----- მიცემულ ჩვენებაში **ბრალდებულმა** თ-----
განმარტა, რომ 2----- არათუ მონაწილეობა არ მიუღია დ-----
----- ოჯახში მომხდარ ინციდენტში, არამედ-----

სასამართლომ, შეაფასა რა მხარეთა მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები,
- საქმისადმი მათი დამოკიდებულების (შესახებობა), მათი შეკრებისას
საპროცესო კანონის მოთხოვნათა დაცვის (დასაშვებობა), უტყუარობის და
დანაშაულის ჩადენის შესახებ დასკვნისათვის მათი საკმარისობის
თვალსაზრისით, - მივიდა დასკვნამდე, რომ სხდომაზე გამოკვლეული
მტკიცებულებები არ ქმნის თ----- დამნაშავედ ცნობის საფუძველს,
რადგან მათი ერთობლიობა არ იძლევა იმ ფაქტის უტყუარად დადგენის
შესაძლებლობას, რომ გ----- მისთვის ბრალადშერაცხული დანაშაული
ჩაიდინა. კერძოდ:

მტკიცებულებები, რომლებიც პირდაპირ და უშუალოდ მიუთითებს თ-----
----- მიერ დანაშაულის ჩადენის ფაქტზე, მოწმე-----
ენებები და ა----- ფ----- ამოცნობის ოქმია. რაც შეეხება
სხვა დაკითხულ პირთა ჩვენებებს, მათი ნაწილი, მართალია, ადასტურებს
ბრალდებით მოცული ინციდენტის რეალურად არსებობის ფაქტს, მაგრამ
მასში გ----- თ----- მონაწილეობაზე მითითებას არ შეიცავს,
ნაწილი კი - განეკუთვნება ირიბ ჩვენებათა კატეგორიას, რადგან,
მიუთითებს რა დანაშაულში გ----- მონაწილეობის ფაქტზე, ამ
ინფორმაციის წყაროდ ასახელებს ს----- ო----- წევრს, „-----

სასამართლო, ყურადღებას ამახვილებს საქართველოს საკონსტიტუციო
სასამართლოს 2----- გადაწყვეტილებაზე, რომლის
თანახმადაც, საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 პუნქტთან
მიმართებით არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი საქართველოს მოქმედი
სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილის
მეორე წინადადებისა და იმავე კოდექსის 169-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის ის
ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს აღნიშნული კოდექსის
76-ე მუხლით განსაზღვრული (----- მტკიცებულების -
ირიბი ჩვენების საფუძველზე პირის გ----- ცნობისა და მის მიმართ
გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანის შესაძლებლობას (იხ. საქართველოს
საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე საქართველოს
მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ, 2015
წლის 22 იანვარი, სარეზოლუციო ნაწილი, პუნქტი 2).

აღნიშნულ საქმეზე საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომ განმარტა,
რომ ირიბი ჩვენება, ზოგადად, ნაკლებად სანდო მტკიცებულებაა, მისი

გამოყენება შეიცავს პირის ბრალეულობასთან დაკავშირებით მცდარი აღქმის შექმნის საფრთხეს და, ამდენად, შეიძლება დასაშვები იყოს მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში, კანონით გათვალისწინებული მკაფიო წესისა და სათანადო კონსტიტუციური გარანტიების უზრუნველყოფის პირობებში და არა მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით განსაზღვრული ზოგადი წესით. შესაბამისად, სასამართლომ დაადგინა, რომ სსსკ-ის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილის ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც შესაძლებელს ხდის ირიბი ჩვენებების საფუძველზე მიღებულ იქნეს პირის ბრალეულობასთან დაკავშირებით გადაწყვეტილება, არ პასუხობს საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 პუნქტით დადგენილ მტკიცებულებათა უტყუარობის მოთხოვნებს და, შესაბამისად, არაკონსტიტუციურია (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ, 2015 წლის 22 იანვარი, სამოტივაციო ნაწილი, პუნქტი 52, 53).

შესაბამისად, ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოში წარმოდგენილი პირები - ვ----- - არ არიან უშუალოდ თ-----ს მიერ ბრალადშერაცხული დანაშაულის ჩადენის შემსწრენი და, საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2----- გადაწყვეტილებიდან გამომდინარე, სასამართლო მოკლებულია სამართლებრივ შესაძლებლობას ამ პირთა ჩვენებებით დაადგინოს მტკიცების საგანში შემავალი, მნიშვნელოვანი ფაქტობრივი გარემოებები და ისინი საფუძვლად დაუდოს გამამტყუნებელ განაჩენს.

ჯ----- ჩვენებებთან დაკავშირებით, სასამართლო ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემოებას, რომ ისინი შეიცავს მნიშვნელოვან წინააღმდეგობებს, მითუფრო, იმ ნაწილში, სადაც დაზარალებული შემთხვევის ადგილზე თ-----ს მიერ განხორციელებულ ქმედებებზე საუბრობს. აღსანიშნავია, რომ შემთხვევიდან დ-----

სასამართლოსთვის არადამაჯერებელია ჯ----- განმარტება, იმასთან დაკავშირებით, რომ პირველი დაკითხვის დროს არ ახსოვდა და მხოლოდ მოგვიანებით აღიდგინა ეს ფაქტი, მითუფრო, იმის გათვალისწინებით, რომ საქმის სასამართლო გამოძიებისას, ფაქტობრივ გარემოებებთან დ-----

სასამართლოსთვის ნიშანდობლივია ისიც, რომ საგამოძიებო ორგანომ და ბრალდების მხარემ არ უზრუნველყვეს უდანაშაულობის შესახებ თ-----

----- ალიბის დადასტურება შეეძლოთ, მიუხედავად იმისა, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-18 მუხლის თანახმად, „საქმის გარემოებათა გამოკვლევა უნდა იყოს ყოველმხრივი, ობიექტური და სრული. ერთნაირი გულმოდგინებით უნდა გაირკვეს ეჭვმიტანილისა და ბრალდებულის როგორც მამხილებელი, ისე გამამართლებელი, აგრეთვე, მათი პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი და შემამსუბუქებელი გარემოებანი... ეჭვმიტანილის, ბრალდებულისა და დამცველის ყველა განცხადება და საჩივარი უდანაშაულობისა თუ ნაკლები ბრალის, დანაშაულში სხვა პირთა მონაწილეობის, დანაშაულის გამოძიების ან სასამართლოში საქმის განხილვის დროს კანონიერების სხვა დარღვევების თაობაზე გულდასმით უნდა შემოწმდეს“.

რაც შეეხება სასამართლოში დაზარალებული ი----- ჩვენებას და მის მიერვე თ-----ს ფ----- ამოცნობის ოქმს, სასამართლო განმარტავს, რომ ეს მტკიცებულებები არასაკმარისია გ----- მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად, ვინაიდან მათი გამოკვლევა არ მომხდარა დაცვის მხარის მიერ მოწმის ჯვარედინი დაკითხვის უფლების უზრუნველყოფით და, ამასთან, არ არის გამყარებული სხდომაზე გამოკვლეული სხვა, უტყუარი მტკიცებულებით (მეორე პირდაპირი მტკიცებულების - ჯ----- ჩვენების უტყუარობის ხარისხზე სასამართლომ ზემოთ იმსჯელა). გარდა ამისა, საქართველოს სსსკ 481-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, „სასამართლო განხილვაზე წ----- დროს მოწმის მიერ მიცემული ჩვენების საჯაროდ წაკითხვა ... დასაშვებია, თუ მოწმე ... იმყოფება საქართველოს ფარგლებს გარეთ...“, თუმცა, „მხოლოდ აღნიშნული ჩვენება არ შეიძლება საფუძვლად დაედოს გ----- მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანას“. გარდა ამისა, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიერ განმარტებულია, რომ საქმის განმხილველმა სასამართლომ, პირველყოვლისა, უნდა დაადგინოს მოწმის დაუსწრებლობის საპატიო მიზეზი და მას შ-----, რაც მისი ჩვენება დაშვებული იქნება, სხდომის დასასრულს, ყველა წარმოდგენილი მტკიცებულების გათვალისწინებით, უნდა შეაფასოს დაუსწრებელი მოწმის მტკიცებულება. (იხ. *Schatschaschwili v. Germany*, N9154/10, 15/12/2015, §117). ამასთან, ევროპული სასამართლოს პოზიციით, დაუსწრებელი მოწმის ჩვენების მტკიცებულებად ცნობის შემთხვევაში, უნდა დადგინდეს აღნიშნული პირის ჩვენება იყო თუ არა გ----- მსჯავრდებისათვის ერთადერთი ან გადამწყვეტი საფუძველი. „გადამწყვეტი“ მტკიცებულება, გულისხმობს მტკიცებულებას, რომელიც მაღალი ალბათობით საქმის შედეგს განაპირობებს. (იხ. *Schatschaschwili v. Germany*, N9154/10, 15/12/2015, §123-124).

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლო მივიდა დასკვნამდე, რომ ჯ----- და ი----- ჩვენებები, ბრალდების მხარის

ძირითადი მტკიცებულებები, - იმ ვითარებაში, როცა სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხულმა ქ----- დაადასტურა დანაშაულის ჩადენის დროს----- შ-----
----- ყოფნის ფაქტი, - არ წარმოადგენს იმ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გადაწონიდა დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილ, ალიბის დამადასტურებელ მტკიცებულებას და საფუძვლად დაედებოდა სასამართლოს მიერ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანას.

სამართლებრივი აღწერა:

საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, არავინ არ არის ვალდებული ამტკიცოს თავისი უდანაშაულობა. ბრალდების მტკიცების მოვალეობა ეკისრება ბრალმდებელს. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, დადგენილება ბრალდებულის სახით პირის პასუხისგებაში მიცემის შესახებ და გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ.

ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიერ განმარტებულია, რომ სისხლის სამართლის საქმეებზე მტკიცებულებების გამოყენება უდანაშაულობის პრეზუმფციიდან გამომდინარე უნდა ხორციელდებოდეს, მტკიცების ტვირთის ბრალდების მხარეზე დაკისრებით, რომელმაც საკმარისი მტკიცებულებები უნდა მოიძიოს იმისთვის, რომ მოხდეს პირის მსჯავრდება, ხოლო რაიმე სადავო მტკიცებულების შემთხვევაში საკითხი ბრალდებულის სასარგებლოდ უნდა გადაიჭრას (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე *Barberà, Messegué, Jabardo v. Spain*, №10590/83; 06/12/1988; §76-77).

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (-----
----- 132-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, თითოეული მტკიცებულება უნდა შეფასდეს სისხლის სამართლის საქმესთან მისი დამოკიდებულების, დასაშვებობის, უტყუარობის თვალსაზრისით, ხოლო საქმეზე შეკრებილი ყველა მტკიცებულება მათი ერთობლიობით - დამნაშავედ ცნობის შესახებ დასკვნისათვის საკმარისობის თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილების თანახმად, მოსამართლე მტკიცებულებას აფასებს თავისუფლად, შინაგანი რწმენით, რა დროსაც, ეჭვი დამნაშავედ პირის ცნობისათვის მტკიცებულების უტყუარობისა და მისი საკმარისობის თაობაზე უნდა გადაწყდეს გ----- სასარგებლოდ, თუ ეჭვი არ შეიძლება გაბათილდეს დამატებით მტკიცებულებათა შეკრებით. ხოლო ამავე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭიროა ეჭვის გამომრიცხავ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა.

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (-----
----- 496-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი დასაბუთებულად მიჩნევისათვის იმპერატიულ წინაპირობას წარმოადგენს სასამართლოს მიერ გამოტანილ დასკვნების სხდომაზე განხილულ უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობაზე დაყრდნობა და ამასთანავე, მოცემული მტკიცებულებები საკმარისი უნდა იყოს სისხლის სამართლის საქმეზე ჭეშმარიტების დასადგენად. განაჩენში ჩამოყალიბებული ყველა დასკვნა და გადაწყვეტილება დასაბუთებული უნდა იყოს.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 239-ე მუხლის 1-ლი ნაწილი, მე-2 ნაწილის „ა“ პუნქტი და მე-3 ნაწილით კრიმინალიზებულია - ხულიგნობა, ე.ი. ქმედება, რომელიც უხეშად არღვევს საზოგადოებრივ წესრიგს და გამოხატავს საზოგადოებისადმი აშკარა უპატივცემულობას, ჩადენილი ძალადობით, ცეცხლსასროლი იარაღის გამოყენებით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ.

სასამართლოს მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოში წარმოდგენილი არ ყოფილა მტკიცებულებები, რომლებიც უტყუარად დაადასტურებდა თ----- მიერ ხულიგნობის ჩადენას. ბრალდების მხარის ეჭვი და ვარაუდი გ----- მიერ დანაშაულების შესაძლო ჩადენასთან დაკავშირებით, სასამართლო განხილვის დასრულების შემდგომაც დარჩა ეჭვად და ვარაუდად, ხოლო ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით უნდა გადაწყდეს გ----- - სასარგებლოდ.

ამდენად, თ----- ბრალდების საქმის გარემოებათა ყოველმხრივი, სრული და ობიექტური გამოკვლევის შედეგად, სასამართლო მივიდა დასკვნამდე, რომ საქართველოს სსკ-ის 239-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით, მე-2 ნაწილის „ა“ პუნქტით და მე-3 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებებში თ----- უნდა გამართლდეს, ვინაიდან საქმის სასამართლო განხილვით მის მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსით გათვალისწინებული ზემოაღნიშნული ქმედების ჩადენის ფაქტმა დადასტურება ვერ ჰპოვა.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

სასამართლომ იხელმძღვანელა რა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (----- 495-498-ე, მე-500, 504-ე, 507-ე, 510-511-ე, 512-ე, 514-ე, 523-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა :

თ----- ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 239-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით, მე-2 ნაწილის „ა“ პუნქტით და მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში;

გამართლებულ პირს განემარტოს, რომ უფლება აქვს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით, მოითხოვოს მისთვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურება.

გაუქმდეს თ----- მიმართ შეფარებული აღკვეთის ღონისძიება - გირაო.

განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის გამოცხადებისთანავე.

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს სააპელაციო წესით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში, განაჩენის გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის მეშვეობით.

მოსამართლე

გიორგი ებანოიძე